

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 29.08.1977, sp. zn. 4 To 34/77, ECLI:CZ:NS:1977:4.TO.34.1977.1

Číslo: 49/1978

Právní věta: Ukládá-li soud trest odnětí svobody za více trestných činů podle zásad uvedených v § 35 odst. 1, 2 tr. zák., z nichž nejpřísnější je trestný čin spáchaný formou přípravy (§ 7 tr. zák.), může za použití § 40 odst. 2. tr. zák. uložit trest odnětí svobody pod dolní hranici nepřísnejší trestní sazby i bez podmínek § 40 odst. 1 tr. zák., nikoli však pod dolní hranici trestní sazby nejpřísnějšího sbíhajícího se trestného činu, který byl dokonán nebo o který se pachatel pokusil pod dolní hranici sazby stanovené za tento trestný čin lez uložit trest jen za splnění podmínek uvedených v § 40 odst. 1 tr. zák.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 29.08.1977

Spisová značka: 4 To 34/77

Číslo rozhodnutí: 49

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Příprava, Trest souhrnný, Trest úhrnný, Ukládání trestu

Předpisy: 140/1961 Sb. § 7 ods. 1

§ 35 ods. 1

§ 35 ods. 2

§ 40 ods. 1

§ 40 ods. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 49/1978 sb. rozh.

Ukládá-li soud trest odnětí svobody za více trestných činů podle zásad uvedených v § 35 odst. 1, 2 tr. zák., z nichž nejpřísnější je trestný čin spáchaný formou přípravy (§ 7 tr. zák.), může za použití § 40 odst. 2. tr. zák. uložit trest odnětí svobody pod dolní hranici nepřísnejší trestní sazby i bez podmínek § 40 odst. 1 tr. zák., nikoli však pod dolní hranici trestní sazby nejpřísnějšího sbíhajícího se trestného činu, který byl dokonán nebo o který se pachatel pokusil; pod dolní hranici sazby stanovené za tento trestný čin lez uložit trest jen za splnění podmínek uvedených v § 40 odst. 1 tr. zák.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 29. 8. 1977 sp. zn. [4 To 34/77.](#))

Nejvyšší soud ČSR zamítl podle § 256 tr. ř. odvolání obžalovaných Z. S. a ml. V. H. proti rozsudku krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. května 1977 sp. zn. 1 T 18/77.

Z odůvodnění:

Obžalovaný Z. S. byl rozsudkem krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 5. 1977 sp. zn. 1T 18/77 uznán vinným účastenstvím na přečinu proti majetku v socialistickém a osobním vlastnictví podle § 10 odst. 1 písm. b) tr. zák. a § 3 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/1969 Sb., a dále přípravou k trestnému činu opuštění republiky podle § 7 odst. 1 a § 109 odst. 1 tr. zák. a přípravou k trestnému činu ohrožení bezpečnosti vzdušného dopravního prostředku podle § 7 odst. 1 a § 180a odst. 1 písm. a) tr. zák. Za to mu byl podle § 180a odst. 1 s použitím § 35 odst. 1 a § 40 odst. 2 tr. zák. uložen trest odnětí svobody na 6 let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do třetí nápravně výchovné skupiny.

Podle § 4 odst. 2 a § 3 odst. 1 zák. č. 44/1973 Sb. byl tomuto obžalovanému uložen ochranný dohled na 2 roky, a to v rozsahu uvedeném v § 2 odst. 1 cit. zákona.

Podle rozsudku se obžalovaný Z. S., dopustil trestných činů tak, že jednak navedl ml. V. H., aby v bytě svých rodičů odcizil pistoli s náboji a dále radil mladistvým V. H. a P. K., jakým způsobem by mohli opustit republiku, aby se vyhnuli trestnímu stíhání a v době od 5. 2. do 7. 2. je ve svém bytě ukrýval. Ml. V. H. a P. K. odjeli do Prahy na letiště v Ruzyni v úmyslu vniknout do letadla a za použití odcizených zbraní donutit pilota ke změně směru do NSR, ale pak své rozhodnutí odložili na pozdější dobu.

Proti rozsudku prvního stupně podal odvolání obžalovaný Z. S. a ml. V. H. Obžalovaný Z. S. popíral svou vinu přípravou k trestným činům opuštění republiky a ohrožení bezpečnosti vzdušného dopravního prostředku.

Nejvyšší soud ČSR jako soud odvolací poté, co uvedl důvody k zamítnutí odvolání obžalovaného Z. S. do výroku o vině, se zabýval výrokem o trestu a uvedl:

Odvolací soud neshledal v napadeném rozsudku u obžalovaného Z. S. pochybení ani ve výroku o trestu, o zařazení do třetí nápravně výchovné skupiny a ve výroku o uložení ochranného dohledu. Soud prvního stupně u tohoto obžalovaného správně při ukládání trestu použil ustanovení § 40 odst. 2 tr. zák. a v souladu s ním uložil trest pod dolní hranici zákonné trestní sazby, neboť u nejzávažnějšího trestného činu, podle jehož sazby byl trest ukládán, zůstalo pouze u přípravy, přičemž obžalovaný Z. S. se alespoň zpočátku pokoušel obžalovaným ml. H. a ml. K. jejich trestnou činnost rozmluvit. Účelu trestu proto u něho v souvislosti se zhodnocením i dalších skutečností, jak správně činí napadený rozsudek, může být dosaženo i trestem kratšího trvání, než je v rozpětí zákonné trestní sazby.